

KABDEBÓ TAMÁS

Kívánságok

A valóságból amit látok
Sorokba gyúrva pézsmilálni
lelki gyomrom korgásait
otromba rímekbe fonni
egyedül a sokaságban
árnyékgombás külvilágban
tubicákkal turbékolni
a jelennek szemet hunyni
fogam belső csikorgását
sántikáló versbe súgni
gerlicékkal versenyt búgni
a kereplést amit hallok
istenes imává írni
Káromkodni, bűnt megbánni
magamat sohasem szánni
soha soha meg nem szűnni
nyakat törni szakadatlan
megmaradni nyakazatlan
élni furfangos bolondul
kacagni ha könnyem csordul.

OLÁH ANDRÁS

fagyöngy és jégcsapok

mikor ágyába fektetett
bennünket a vágy és tested
patakmedrében elmerültem
megjelölted azt a délutánt
mint sajátodat
mint egyetlen a hétköznapok
iszapeső-áztatta pillanatai közül
mikor kiforgatva mindenemből
elraboltál végleg
*s mint szívós fagyöngy az út menti
fákat – felélted gyanútlan életem*

* * *

*észrevétlen szivárogtál belém
s növekedtél miként a jégcsapok
veled a végtelen hajolt fölém
a múlhatatlan
– lám így iramlanak elő
a hadrafogható közhelyek –
s ha az iskolakert gesztenyéi alatt
átfut a nyár az ősz
s fehér kendőbe csavarodnak a fák
velük fázunk belülről mi is*

az utolsó busz

füstös és alkoholszagú volt az éj
tangák tánca vonzotta tekintetem
tenyérszíni emlék – de a szív sebe mély –
s az a lány nem álmodott semmit nekem

üres volt a város – a gyulladás akut –
a csatornában szennyes ár csobogott
öklömmel vertem egy részeges kaput
míg rám rivalltak az odvas ablakok

foghíjas utcák kószáltak mellettem
a Sóstó kihalt volt akkor s elhagyott
kamasz hold könyökölt egy őszi kertben

fénybe öltözött városról álmodott
kacéran riszálta hátsóját egy busz
s fönt dörgött a menny: Isten húzta a tust

hiába

eső áztatta ezt a hétfőt is...
a felhőrojtos ég alatt szürkén
kucorogtak a nedves háztetők
- az utca egyetlen nagy tócsa volt

a hömpölygő ár árnyakat sodort
a fölrobbanó kráterek között
a csatornák duzzadó erében
kétség s fájdalom jaja lüktetett

tudtad hogy hiába hogy rád nem vár
senki a sarkon – siettél mégis
hogy ölelhesd a szétázott reményt

nedves hajad az arcodba lógott
vártad hogy az ég ott tán rád szakad
s hogy magadba zárd síró álmaid

túlélő

mikor megjelentél álomban
nem tudtam ki vagy
csak hasonlítottál valakire
azt gondoltam
talán azért jöttél hogy szeress

a száraz fahasábok mosolyra
gyúltak a kandallóban
s a fények testeden játszottak

a szomszédban kutyák marakodtak
de lelkemben már hajnalodott

akkor hideg lett hirtelen
érthetetlenül hideg
s ébredéskor eszembe villant
hogy én ismét csak
egy rászédett túlélő vagyok

[csak a csöndet]

csak a csöndet látom az emberekben...
a tér fölött átúszó fellegek megváltoztak
s megváltoztak a hírlapot kínáló rikkancsok is
egyedül maradtunk most is – ostobán esetlenül...
szökjünk el újra... zarándokoljunk
a semmibe gurított múlt után...
bolondozzunk egy kicsit a feledékenységre
apelláló éjszakában... a fák súlytalan árnyékában...
a bennünk áradó folyóban...
vagy légy gyáva őrangyalom: hogy lehessen
megszentelt maradékunk az elgörbült idő...